

בשנער

ידיעות קיבוץ הזורע - כ"ח באב התשע"ח - 09.08.2018

בהצלחה לאיבגים | עמוד 4
נפרדים ומלווים את מנירית דורון והילדים - בדרכם החדשה

משאבי אנוש שלא מנצלים את המשאב האנושי | עמוד 7
שירז כהן על תעסוקה בקיבוץ

בוסתן ספרדי | עמוד 8
חוויות מההצגה מפי הצוות המקומי שלנו

פעילים למען פליטים | עמוד 10
על יוזמה מעניינת בזכרון יעקב

תוכן עניינים

3 | שיפוץ אדריכלות

/ אליאב פרייס וצוות המשרד

4 | בהצלחה לאיבגים

7 | ביקורת על משאבי אנוש

/ שירז כהן

8 | בוסתן ספרדי - מילים ותמונות

10 | פעילים למען פליטים

/ על יוזמה מעניינת בזכרון יעקב

11 | מסע לפולין

11 | סיירת הורים - מה זה?

12 | תרבות ופנאי

ספרים רבותי ספרים / מוריס הרמן

פינת התובנה / בועז בש מרץ'

בדיחת השבוע / ספי מנור פלג

14 | היה היה - אנקדוטה מראשית העלייה לארץ

16 | שו"ת

דני נהב בשיחה עם מרסיה קלאר-שחורי

נר נשמה אוגוסט

3.8.15	אסתר גרנות
5.8.94	דניאל זוהר
7.8.84	חנוך אשור
8.8.06	נעמי רענן
10.8.09	ביאנקה רוס
14.8.90	שאול פישר
16.8.61	יוחנן דור וייסמן
16.8.11	חנה שפייר
17.8.80	אסתר זוהר
17.8.03	רפאל תבור
20.8.97	יעל כהן
21.8.89	צבי דור
21.8.97	עזרא מילוא
22.8.94	לבנה לוי
24.8.01	פרץ רונן
26.8.38	יצחק הברקורן
27.8.90	פרידל שלייסנר
28.8.48	אבנר גוגנהיים
30.8.70	אמי ברנר
30.8.16	אליעזר שורוב

נפל בנגב

נפל בירושלים

נפל בעת מילוי תפקידו

הגהה: מרים גרוס

תמונת שער: שחר קטן

הפצה: יעל טיקטין, רינה רשקוב

המערכת: בועז בש מרץ', מוריס הרמן, שירז כהן, שלומית נגרי, אליאב פרייס, דנה אלאור, רינה הגנת מסביון, המרחב הצעיר, איילת הגנת בגן חצב, רונית פלד, צוות החינוך, ננסי פלד, רן סלומון, איריס שלו, איציק שטרית, מרסיה קלר שחורי, נעה אלבוחר, צוות הארכיון, מרים גרוס, דני נהב, ספי מנור פלג

מערכת בשער

עורכת: נעה אלבוחר

עיצוב ועריכה גרפית: אנה אבריאל

טל: 052-3990860

דוא"ל:

bashaar@hazorea.org.il

מתיחת פנים - לגברת בת (כמעט) 80... עדכון מהאדריכלות / אליאב פרייס

פינת ההיסטוריה:

אי שם בשנותיו הראשונות של הקיבוץ בתחילת שנות ה-40, נבנו בהזורע בתואם לתכנית המתאר משנת 1937 של אדריכל ריכרד קאופמן, מספר מבנים ראשונים מבניה קשיחה, אשר שימשו למגורי החברים (גלגול מס' 1). המבנים כללו שורת חדרים - חדר לכל חבר או משפחה (ואכן פעם נקראה דירת החברים 'חדר'...) ומרפסת פתוחה בחזיתם המזרחית.

ממבנים אלו נותרו - בית מס' 1 - בו שוכן כיום 'אופטיקן' ומעבדת התקשורת ומבנה מס' 3 בו שוכן משרד האדריכלות. בית מס' 2 הוסר עת נבנה גן המשחקים למול חדר האוכל, ובית מס' 4 הוסר בעת בניית מת"ן.

ברבות השנים נסגרו מרפסות בתים מס' 3 ו-4, נבנו אגפים נוספים, המבנים אוחדו והמבנה הוסב לבית ילדים עבור כיתות א' (גלגול מס' 2).

ברבות הימים נהפך ל'גן אורן' (גלגול מס' 3, כאשר עמדת ההגנה ההיסטורית למול הכפר 'קירי' הנמצאת כיום בחזית מת"ן שימשה כ'ספינת השודדים' לידי הגן...).

בהמשך - שימש המבנה ככיתות לימוד זמניות עבור בי"ס פלגים (גלגול מס' 4...).

ניתן לומר כי אין כמעט ילד מדור הבנים והנכדים של מייסדי הזורע - אשר אין באמתחתו זכרון נוסטלגי זה או אחר של שהות במבנה...

לאחר מכן, בתחילת שנות ה-90 של המאה שעברה -

הגיע 'המפץ הגדול':

כאמור, בית מס' 4 שהוכל ב'גן שקד' נהרס, נבנו אגפים חדשים עבור מת"ן ובשאר המבנה הישן הוכשרו, חדר העיון, כריכה והשירותים למת"ן, ארכיון הקיבוץ, משרד האדריכלות (גלגול מס' 5) וארכיון הנה"ח. בין לבין נתגלה במבנה גם סליק משנות הארבעים...

...וקפיצה להווה:

משרד האדריכלות שוכן במשכנו הנוכחי מזה 25 שנה. המבנה נמצא כבר זמן רב ב'מצב לא טוב' (וזאת באנדר-סטייטמנט...), אך תוך כדי ה'ריצות המטורפות' ועומס העבודה הגדול בן מאות הפרוייקטים בהם עוסק הענף - לא התפננו לעסוק ב'תפירת סנדלים חדשות לסנדלרים עצמם'...

בחודש שעבר חגגתי יום הולדת 60. ילדי שראו את מצב המבנה, התארגנו לכבוד אירוע זה, גייסו את שאר ילדי עובדי המשרד, נערכו 'גיוסים' להכשרת המשרד עבור 'מתיחת פנים', ובהמשך - שופץ באופן צנוע המבנה עצמו.

כיאה למשרד אדריכלות, ולצורך ציון ההיסטוריה העשירה של המבנה, נחשפו מספר עמודי בטון של המבנה המקורי אשר הותרו חשופים ושולבו בעיצוב המבנה המשופץ.

מקווים כי גם אנו וגם המבנה - נרווה נחת מתהליך זה. הציבור - הן 'הדור שידע את יוסף' והן הצעיר יותר, מוזמן לבא ולהציץ פנימה.

אליאב פרייס וצוות המשרד.

בית מס' 3 ע"ג קטע מתכנית אדריכל ריכרד קאופמן להזורע 1937

המבנה בהליך השיפוץ...

בהמון אהבה / צוות חינוך הזורע

"החיים מורכבים מאלפי צעדים,

שרבים מהם לכיוונים שונים.

כל צעד מוביל לדרך חדשה ומעניינת,

שפעמים רבות הפתעות בחובה טומנת.

לכל צעד יש את השביל המיוחד רק לו,

מכל דרך לוקחים רגעים נהדרים,

אוספים מילים טובות, שומרים את הרגעים היפים

וגם אכזבות

לפעמים מסתכלים על הדרך לאחור, מתמלאים

בכוחות וממשיכים בשמחה אל הבאות".

נירית יקרה,

הנה הגיע סוף השנה ואנו נפרדים...

לאורך השנים בהן את עובדת במערכת החינוך

בהזרע, הפכת לדמות משמעותית עבור ילדים

הורים ואנשי צוות. את דמות מחנכת המיטיבה

לחבר בין חינוך לקהילה. מכירה כל פינה.

מתחברת לאנשים ולנופים. בדרכך הנעימה

והפשוטה מחנכת את הילדים להתרגש. לאהוב

את המקום ולהפוך לחלק מהקהילה. בכל

מקום בקיבוץ בו יש התרחשות, שם את עם

הילדים מרחיבה. מלמדת ויוצרת קשר.

מרימה פרויקטים, מפיקה טקסים והכל

בשמחה, בגמישות ובתחושה שהכל יסתדר

על הצד הטוב ביותר.

גן רקפת בהובלתך (שקד עכשיו), הפך

לכתובת לאנשים בקהילה, דרך מתנדבים

שהצטרפו, סבים והורים שהפכו לשותפים

מלאים בחוויות שהילדים עוברים. תמיד ידעת

להקשיב לרעיונות חדשים, לקחת לעצמך

דברים המתאימים לך ולנמק ולהביע עמדה

כשלא הסכמת...

נירית יקרה, אפשר להמשיך ולספר עוד רבות

על דרכך ועל איכויותיך הרבות, אך מה שבטוח

הוא שאת חלק משמעותי במערכת שלנו, כזו

היוצרת קשרים בין-אישיים נעימים, מקרבים

ותומכים.

כזו שבשבילה המילה "חינוך" באה לידי ביטוי

בכל יום ובכל פעילות.

אנחנו מאחלים לך המון המון בהצלחה בדרכך

החדשה. יודעים וסומכים עליך שתביאי את

עצמך, עם כל האיכויות שבך לעבודה ולבית

החדש. יודעים שאיפה שלא תעבדי הם יזכו

בך, כי את נהדרת!!!! אנחנו כבר מתגעגעים

ומחכים שתבואי לבקר...

נירית, דורון, יובל, תומר ואלה - משפחה שלנו אהובה,

ברגע זה של פרידה ברצוננו לומר לכם משפחה יקרה, המון תודה על שהייתם כולכם כאן בשביל כולנו בכל עת ובכל שעה, על מסירות נכונות וסבלנות מרובה, והכול מתוך אהבה גדולה!!

הגיע הרגע והגיעה השעה, ואתם עומדים בפני דרך חדשה. אנו מאמינים בכם וביכולותיכם, שמהלך זה ילמד, יחזק, יבנה כל אחד ואחת מכם.

משפחה שלנו אהובה שמתחילה דרך חדשה, שחוויתה עמנו פה בקיבוץ חוויות קטנות וגדולות ופותחת דלת אחרת, לדרך חדשה, מלאה באנרגיות קסומות ומגוונות.

מאחלים לכם שתמצאו שיש דלתות שנפתחות בקלות ועם אמונה סבלנות ואהבה בכל כניסה לדלת מתחילה הרפתקה מחודשת שטומנת בחובה מיליון הפתעות.

היום הגיע הזמן להתחיל מחדש, להרגיש את הפריחה המלבבלת,

את האהבה הנשארית, ואת האושר ההולך ובא. כשמתחיל משהו חדש שאליו לא רגילים

חשוב לדעת כמה דברים: זה יכול להיות ממש מרגש, כמו נהר זורם או הר געש שגועש, אך

תמיד יהיו לצדכם אנשים שאותכם אוהבים, ודואגים גם קרובים וגם רחוקים.

מאחלים לכולכם המון הצלחה, חיוכים, צמיחה, שמחה ואהבה גדולה.

אוהבת מאוד רונית פלד
בשם כל המשפחה

ש"עם רגליים בנעליים ועם שכל בראש אתה תמצא את הדרך שלך - אל תחשוש!" את הדרך אתה תמצא בקלות, בלי היסוס, כך כתב מזמן ידידנו ד"ר סוס.

לדרך החדשה יוצאים כולם: גם נירית ודורון, יובל ואלה - ונאחל המון המון הצלחה מגן חצב לכל המשפחה!

יובל היקר,

הפרידות, כך נראה, הן לגמרי לא פשוטות. יש עצובות ויש שמחות, רגילות או מרגשות. בגלגל החיים שוב ושוב זה קורה - שנפרדים ממה שהו ישן, ומשהו חדש עומד בפתח מוכן ומזומן.

אז לפני שניפרד ותצעד אל העתיד נאחל לך כמה דברים שתשא איתך תמיד:

נסה להיות הכי מאושר שאפשר, הבט קדימה בשקיקה אל המחר, על חצי הכוס המלאה תשכיל להסתכל, ושתדע להתמודד עם כל מה שקשה או מתסכל. שתבחר בדברים שטובים באמת בשבילך, ובכל מעשה ידיך תבוא רק ברכה.

והנה, הגיע הרגע להיפרד ממך בקול נרגש, שתהיה בריא ואל תשכח לשלוח מדי פעם ד"ש.

תבוא לבקר אותנו בכל הזדמנות!!
ובינתיים נאמר לך ולמשפחתך - בהצלחה ולהתראות!
צוות המרחב הצעיר

לתומר היקר / איילת הגננת וכל צוות גן חצב

תומר שלנו היקר והאהוב, יש לנו משהו ממש חשוב לאחל לך רגע לפני שאתה לצמון עובר כי בכל זאת עבורנו אתה יותר מחבר.

את הילדים בגן אתה מכיר ממש מבית התינוקות, איתם אתה רגיל לשחק וליהנות. אבל מה שחשוב באמת, זה ברור, הוא שאתה עבור הילדים, כאמור - קודם כל חבר!

אתה ילד חייכן, מצחיק ועוזר, ואם ילד צריך עזרה - חיש מיד אתה הראשון שמושיט את היד לחבר שנפל בטיול ונבהל או אפילו סתם חבר שחווה רגע לא קל.

ומעבר להיותך חבר כל כך טוב יש לך גם שכל מבריק שטוב בו לחשוב וממנו אתה שולף בלי שום בעיה רעיונות, מחשבות והרבה מידע.

נאחל לך המון הצלחה בבית הספר החדש, ותזכור שנתגעגע אליך ממש! לנו כבר ברור ומובן (בכל זאת אנחנו מכירים אותך עוד מהגן) <<<

גננת סופר על / דנה אלאור, אמא

לנירית לפני 5 שנים קיבלת תחת פיקודך קבוצה ראשונה של ילדים. אני הייתי אמא טריה לילד הכי קטן בגן וכמובן שהיו חששות. אבל אני זוכרת שכבר במסיבת סוכות, שהודעת לנו שלא כל חג תהיה מסיבה עם ההורים, התאהבנו בך. ניהלת את הגן ביד רמה של גננת בעלת עשרות שנות ניסיון, ניהלת צוות תוך כדי שיתוף פעולה מלא איתם וראו זאת בעבודת הצוות.

כששמעתי שאתם מבקשים שנת חופש נחרדתי! מה עם בועז? הרגעת אותי ואמרת שבינתיים דורון ילך ואחרי זה את תצטרפי עם הילדים.

אני זכיתי. אבינועם היה הקבוצה הראשונה שלך ובוועז האחרונה ועם כל ההפסד למערכת החינוך אני בטוחה שתעשי חיל בכל מקום שתלכי ובכל מה שידייך יגעו.

לזכותך יאמר שכבר בשנתך הראשונה "נאלצת" להעביר לילדנו שיעורי חינוך מיני שכן כמעט שליש מהאמהות כרעו ללדת בתוך כמה חודשים... וכל אותם תינוקות רכים שאז נולדו סוגרים היום אצלך מעגל בגן שקד, כילדים שניים לאותה משפחה!*

נירית היקרה אין ספק שאת גננת על! מאחלת לך ולדורון ולילדים החמודים הרבה הצלחה ושתחזרו מהר...

*הערת העורכת: משפחת אלבוחר גאה להחזיק בשיא של שלושה ילדים שזכו לעבור תחת ידיה של נירית, הרווח כולו שלנו!

לאלה, מרינה הגננת, גן סביון

אלה מיוחדת ומקסימה, כל בוקר מגיעה לגן עם חיוך וחיבוק כמובן עם אהבה וליטוף.

אוהבת את הגן וגם את כל החברים, עכשיו אחרי שנה אנו נפרדים,

כמה קשה הפרידה.

אלה חמודה שלנו

נאחל לך ולכל המשפחה

בהצלחה בדרככם החדשה.

מגן סביון אוהבים אותך.

בלדה לעוזב קיבוץ - הלכתי ללשכת העבודה

או

משרד משאבי אנוש שלא מנצל את משאבי האנוש הקיימים / שירז כהן

לאחר שבועיים שלא קיבלתי תשובה, שלחתי הודעה לרוני (משאבי אנוש) והיא ענתה לי למחרת היום שהם ממש התלבטו ולבסוף החליטו להעסיק מנהלת חשבונות סוג 3 שאיננה קשורה לקיבוץ. רתחתי על בזבוז הזמן שלי, בטח כאשר נבחרה לתפקיד מישהי שהיא **over-qualified** לדרישות שפורסמו, ואינה מכירה את הקיבוץ על אף שצויין במודעה שדבר זה יהווה יתרון.

יש לציין כי במקצוע הנהלת חשבונות דרוש ניסיון, וכמעט אף משרד בחוץ לא מסכים לקבל עובדים ללא ניסיון בתחום זה. הלימודים אמנם חשובים אבל העבודה המעשית היא חשובה ביותר. ואם בקיבוץ לא נותנים לי להשתפסף, היכן כן?

פניתי בעקבות כך לשלמה גלזר, ככל הנראה בסמוך מדי למועד החלפתו, והפגישה התמסמסה. לאחר נסיונות כושלים לתאם פגישה מחדש, כעבור זמן מה פשוט התייאשתי מכך, אך המשכתי לספר את הסיפור לכל מי שהתעניין. בין היתר סיפרתי לאישיות בכירה בקיבוץ, ובתגובה היא הציעה לי להתקשר למכר פרטי שלה, שעוסק בתחום הדלק, ומחפש דמות עם ראש גדול לתפקידי ניהול. האכזבה הרבה - אני פונה לבעל תפקיד בהזרע, מכורח תפקידו, ומקבלת מענה לחלוטין לא רלוונטי למצבי - הרי למדתי מקצוע ומקצוע שנדרש בהזרע והנה התפנתה משרה - אז למה לא?

בקיבוץ ישנם הרבה מאוד צעירים אשר לומדים / למדו מקצוע, במסגרת אוניברסיטה או מכללה, וכל המקצועות הנהדרים והמוחות המבריקים הללו מתפזרים ברחבי שוק העבודה באיזור במקום להיות מתועלים ומנוצלים לטובת הקיבוץ - דבר שיכול להיות מיטיב עם שני הצדדים.

אציין כי בימים אלה התקבלתי למשרת חל"ד בתפקיד מנהלת חשבונות בכפר הנוער רמת הדסה בטבעון (בנוסף לעבודתי העיקרית).

לסיכום ביניים של המצב -

אם אין דיור, ואין עבודה - אין צעירים...

אשמח לקבל הצעות קונקרטיות (כפי שרבים וטובים הציעו לי עד כה) ליצירת תהליך ריאלי בו תינתן תשומת לב ואולי אף תקצוב והתייעלות פיננסית על מנת לשמר את חומר הגלם החשוב ביותר - החומר האנושי.

ראשית ברצוני להודות לכל הודעות ומילות התמיכה שקיבלתי בעקבות המאמר בנוגע לדיור הצעירים בהזרע. מעל 50 חברים וחברות הקיבוץ, לרבות בני ובנות הקיבוץ, פנו אליי בטלפון או בשבילים ועודדו אותי להמשיך ולפרסם את בלדה לעוזב קיבוץ (:).

כפי שציינתי במאמרי הקודם, לצד בעיה הקיימת בדיור, קיימת בעיה או יותר נכון דיסוננס בין האידיאל הקיבוצי לבין המדיניות והנהלים בפועל. המשכיות היא דבר חשוב, אבל לצד האמירה הזו- אין ממש תהליך שמלווה את בני ובנות הקיבוץ בסיום הצבא, דבר שגורם להרבה לעזוב.

בקיבוצים שכנים לנו- מארגנים פגישה בין כל צעיר וצעירה- עם מזכיר הקיבוץ / נציגי ועדות צעירים ודירות / נציג ממשאבי אנוש. הפגישה מתקיימת עם השחרור מהצבא ו/או חזרה מהטיול הגדול, ובה בעצם מנסים לכוון ולהתכוון יחד עם הצעירים-

מה תכניותיך לעתיד? באיזה תחום את/ה מתעניין/ת? האם לימודים באופק? ואילו?

באמצעות שיחה קצרה, מספר שאלות פשוטות, ובעיקר טיפה'לה תשומת לב אישית- בן הקיבוץ מרגיש כי יש לו בית. ויש מי שדואג לו ורוצה בשלומו, גם אחרי שסיים את כל המסגרות הפורמליות (תיכון וצבא) ועכשיו הגיע הרגע לקפוץ למים העמוקים שנקראים "חיי האזרחות".

השלב הבא בתהליך היא מציאת פתרון תעסוקתי עבור אותו בן קיבוץ, ושילובו בהתאם ליכולותיו והכשרתו - תוך כדי עידוד לימודים במקביל.

אני סיימתי בהצטיינות לימודי הנהלת חשבונות סוג 1+2 כבר לפני שלוש שנים, במהלכן הגשתי קורות חיים וניגשתי לריאיון בהנהלת חשבונות הזרע כבר 3 פעמים. אתייחס רק לביקורי האחרון שם: בחודש מרץ האחרון פורסמה מודעה באינטרנט בדבר עוזרת לחשבת שכר בקיבוץ הזרע, יומיים בשבוע. דרישות התפקיד: מנהלת חשבונות סוג 2; היכרות עם הקיבוץ- יתרון.

שלחתי קו"ח דרך אתר "מעברים בעמק". הגעתי לראיון בשעה המיועדת. מולי יושבים 3 בעלי תפקידים בכירים בקיבוץ,

אף לא אחד מהם מהזרע אוגר בהזרע (שלושתם שכירים) - מנהלת משאבי אנוש, חשבת שכר ומנהל חשבונות ראשי. הריאיון התנהל בצורה נינוחה ואינפורמטיבית, יצאתי משם בהרגשה טובה - הנה פעם שלישית גלידה - הפעם אולי אולי אתקבל למשרה חלקית במשרדי הקיבוץ.

שבת שלום!

בוסתן ספרדי

ההפקה המקומית של בוסתן ספרדי זכתה לשבחים רבים. לחברי הקיבוץ היה חלק לא מבוטל בהצגה בתפקידים שונים ורבים, החל משחקנים (בינם השחקן הראשי רן שלנו), רקדנים, כיראוגרפיות, מפיקת ההצגה וכלה בבמאית, דניס בויד שמע

באולם עין השופט התחילו גם גם קשרים חדשים עם כל המשתתפים וזה היה כיף ומיוחד! היה מרגש להיות חלק מפרויקט קהילתי כזה גדול ויפה! יש לי הרבה מילים טובות על התרבות במועצה, על ההשקעה, על האכפתיות ועל המאמץ שיהיה למשתתפים טוב.

על כוחותינו יש לי גם רק מילים טובות ועוד... דניס עשתה עבודה מדהימה! לעבוד עם איריס שלו היה חלום! סיון שלו אבריאל המתוקה, תמיד חיובית ומפרגנת, איריס רפאלי דאגה כל כך יפה שיהיה טוב לכל הצוות ולמשתתפים שהיה תענוג! ועל כוחותינו על הבמה יש לי רק מילה אחת: BRAVO!!! אני מאוד שמחה שהייתה לי הזכות להיות חלק מההפקה היפה והמיוחדת הזאת. מאחלת לעצמנו עוד הרבה כאלו! :

איריס שלו / מפיקה

הרעיון לפרויקט נרקם איפשהו בתחילת 2018. אני אישית גויסתי כבר בשלב הרעיון ומשם התגלגלתי עם הפקת ויצירת המופע לאורך כל הדרך. החזרות החלו בתחילת מאי. במופע היו שותפים עשרות רבות של אנשים - מכל הגילאים ומכל ישובי המועצה. רבים הופיעו על הבמה (קרוב ל-100 משתתפים) ורבים גם היו מאחורי הקלעים (כ-30 חברים נוספים). היה מאתגר ומעניין מאוד ליצור קבוצות מכל מגוון האוכלוסייה במועצה, שהתגבשו, עבדו, והתאמנו יחד לקראת המופע. מי במשחק, מי בשירה, ריקוד ונגינה.

בסופו של דבר התקיימו 4 הצגות (אחת הוספה עקב הביקוש הגבוה) ומספר הצופים עמד על כ-2,500 מכל ישובי המועצה. האווירה הייתה מדהימה. הייתה הירתמות גורפת של כולם. המון חיוביות. נוצרו המון חברויות חדשות, חוצות

<<

איציק שטרית / שחקן

קצת על החוויה שעברתי כחלק מצוות השחקנים של בוסתן ספרדי:

השבועות האחרונים היוו עבורי חוויה מאוד עוצמתית. הכרתי אנשים מקסימים ומוכשרים מכל האזור, כאלו שכנראה לא הייתי מכיר בשום הזדמנות אחרת. אמנם ויתרתי על הרבה שעות בית, שעות שינה ואפילו כמה שעות מונדיאל אבל מאוד נהנתי מהחברה והאווירה. הרבה צחוק ושיחות בין הסצנות ותחושה של עשייה משותפת שמקרבת ומאחדת את כולם. והתוצאה. איזה תענוג! ממש שמח על ההזדמנות הזו שניתנה לי....

צילום: זיו ברק

מרסיה קלר שחורי / כיראוגרפית

בוסתן ספרדי זאת הייתה חוויה מיוחדת במינה! הייתי אחראית על ריקוד "אתן חי על בקבוקי" או כמו שקראנו לו, ריקוד השיכורים ולהעמדת כל המשתתפים בסיום. לעבוד עם הבנים היה מאוד כיף! כשהתחילו החזרות

רן סלמון / שחקן ראשי

ההצגה, עבורי לפחות הייתה אירוע מכונן. היה כאן אירוע קהילתי, ברמת המועצה, עם שותפים רבים ואווירה מדהימה. ההצגה הייתה מיוחדת במינה, מכמה אספקטים: קודם כל טווח הגילאים של המשתתפים חצה דורות, מגיל 12 ועד גיל 82. גם מאצלנו היה דור צעיר של שחקנים: מיקי שמע ונעמן ברקאי. בנוסף, כל אחד נתן את המקסימום שלו לאירוע. הדבר תרם לאיחוד ולשמחת היצירה שכולנו הרגשנו: במוזיקה, במשחק, בשירה ובריקוד. כולם עובדים בהתנדבות מאהבה. מושון, התפקיד בו שיחקתי, הקסים אותי לגמרי. אף פעם לא שיחקתי שני תפקידים בהצגה אחת. החלפת התפקידים על הבמה, פעם כילד ופעם כמבוגר, הפכה את הדמות למרתקת. פעם אחת מושון מספר מתוך זיכרון של ילד, ואתה לא באמת יודע אם זה באמת מה שקרה. בכל זאת, מדובר בילד, אולי הוא מגזים? החופש הזה בפרשנות אפשר לי כשחקן ל"רוץ" על הדימיון. לקרוא את הטקסט, להבין את הדמות ואז לשחק אותה כילד בצורה שהיא הרבה פעמים מוגזמת ומוקצנת. דניס עשתה עבודה מדהימה ונתנה לי חופש במשחק ואני מודה לה על בניית הדמות, הבנת הטקסט יחד איתי וההזדמנות והאמון שהיא נתנה בי לשחק אותה. בניה של אישיות מפוצלת כזו יכולה להצליח רק על במה של תיאטרון.

הכיף בתיאטרון זה שזה רק פעם אחת, לא חוזרים על הסצנה פעמים רבות עד שהיא תצליח כמו בסרט. המסך נפתח ויש לנו שתיים בהן הכל יכול לקרות: ניתן לשבור רגל או לשחק את הדמות בצורה הטובה ביותר שניתן לשחק. כל פעם הקהל מגיב אחרת וגם השחקנים מגיבים אחרת.

עכשיו, בסיום המבצע, יש תחושה של ריקנות, וירידת מתח אבל גם התרוממות רוח, אני לא מפסיק לקבל טלפונים וקריאות התפעלות מחברים ומוזדה לכולם על כך. ✨

גילאים וישובים. כולנו נהנינו משעות ארוכות מאוד יחד. היה קשה. היה מבדר. היה מעייף. היה מבטיח. היה מהנה!!! התוצאה- אני חושבת- מדברת בעד עצמה!

ננסי פלד / שחקנית

אהבתי להשתתף "בוסתן ספרדי". הפעם, אהבתי לשחק בלי אחריות של במאית על כתפי. מה גם שדניס עשתה עבודה מדהימה בשילוב כל האלמנטים ביחד! אהבתי להיות חלק מהפרויקט הקהילתי המיוחד הזה, לפגוש אנשים ממקומות אחרים ולעבוד איתם כדי ליצור עולם חדש מלא סיפורים מרגשים, מוסיקה,

צילום: זיו ברק

שירה וריקוד.

המחזה היה מרכז חיי, חיינו, במשך שבועות ארוכים. זה היה מתיש, אבל ממריץ וחשתי שביעות רצון גדולה כאשר קיבלנו את התגובות החיוביות של הקהל בכל ערב מחדש. ביום שישי, אחרי שהסתיימו כל ההצגות, היתה קצת תחושה של בלבול. אני לא צריכה לנסוע לעין השופט? אבל אני גם שמחה לחזור אל חיי. אני לא מרגישה מאוכזבת אלא להיפך, אני מרגישה מרוצה וגאה להיות מעורבת. אני חשה כבוד והערכה גדולה ביותר לכל המעורבים בהקמת הפרויקט. שייקספיר כתב כי כל העולם במה וזה היה מלהיב ליצור את העולם של "בוסתן ספרדי" במועצה האזורית שלנו, מגידו.

צילום: זיו ברק

צילום: זיו ברק

צילום: זיו ברק

צילום: זיו ברק

צילום: זיו ברק

צילום: אריק שילה

פועלים למען פליטים בזכרון יעקב

/ קבוצת המתנדבים מזכרון יעקב וחברים

אודותנו

קבוצת המתנדבים מזכרון יעקב התחילה לפעול כתגובה לתנאים המזעזעים של פליטים ודורשי מקלט בפארק לוינסקי בתל אביב, ומתוך אמונה שללא קשר לנסיבות שהביאו אנשים אלה לישראל, אנחנו כחברה, לא יכולים לתת להם לגווע מרעב או למות מקור ברחבי תל אביב. בחורף 2011, התחלנו לאסוף שמיכות ובגדים חמים ולהביא כריכים לגינת לוינסקי שבתל אביב, אבל במהרה הסתבר לנו שהמרחק בין זכרון לתל אביב ימנע מאיתנו לעזור באופן שוטף. דרך קרן אמריקאית בשם Good People Fund הכרנו את גדעון בן עמי, פעיל תל אביבי שגם לא יכול היה להישאר אדיש נוכח המצוקה הרבה. כיום, פועלת קבוצת המתנדבים בעיקר בגיוס כספים וליווי משפחות במצוקה. הכספים משמשים לסיוע חרום עבור משפחה, במקרים שבהם סכום לא גדול, יכול לעשות שינוי משמעותי.

גיוס הכספים מתבצע כאמור דרך תרומות אישיות, פנייה יזומה לתאגידים וחנויות, הרצאות של דוברים מתנדבים וכן תרומות לזכר איש יקר. מעת לעת מתבצע גם איסוף בגדים, שמיכות, דברי חשמל.

פעילות נוספת של הקבוצה כוללות ימי כיף לילדי גן פליטים בדרום תל אביב. גנים אלה סובלים מצפיפות רבה ומחסור בתשתית בסיסית וצוות מיומן. אין להם אפשרות להוציא את הילדים לפארק סמוך ולכן ילדים אלה כמעט ולא רואים אור יום בזמן שהותם בגן. ביום כיף כזה, הודות למתנדבים והמגיעים, יש מספיק ידיים כדי לאפשר לכל ילדי הגן פעילות בחוץ.

קבוצת המתנדבים אינה עמותה רשומה, אין בה בעלי תפקידים בשכר ואין בה עלויות תקורה.

למידע נוסף: 050-7875747, 052-2380363

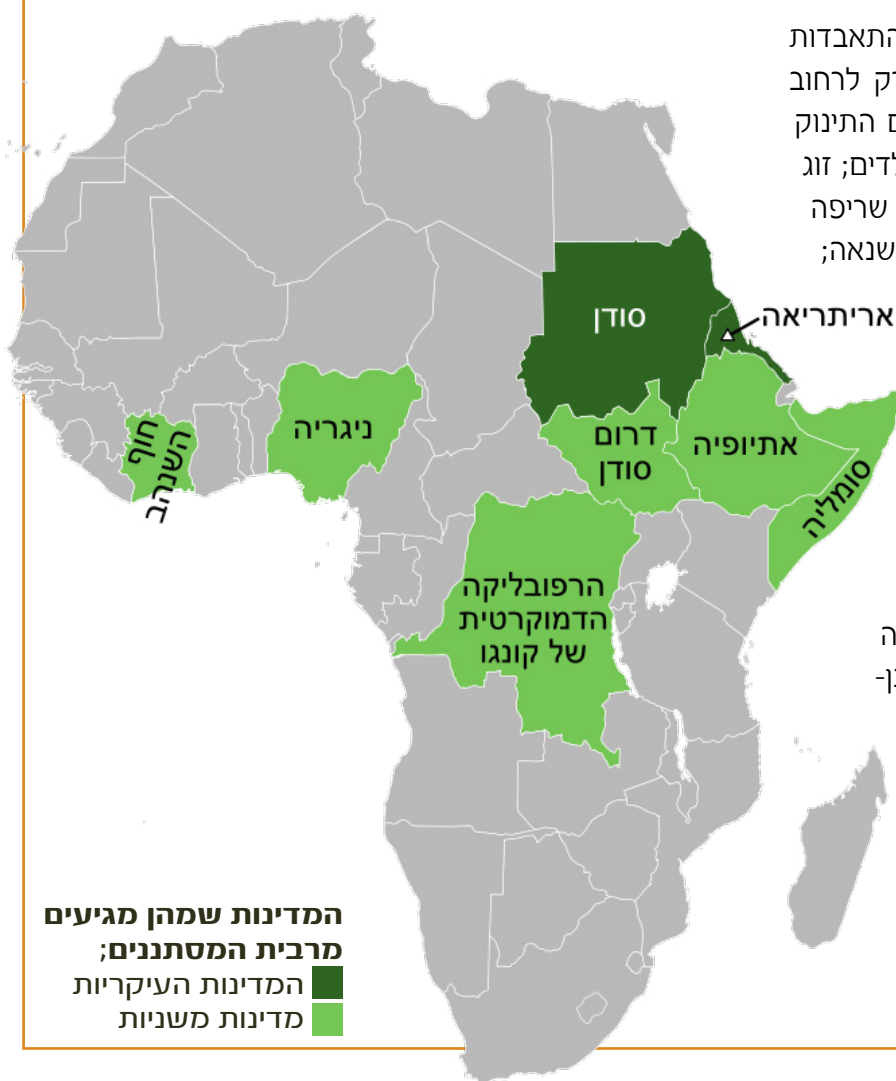
kidlan.michal@gmail.com

הדוגמאות רבות הן:

אבא לתינוק בן יומו ופעוט, אלמן טרי בעקבות התאבדות אישתו לא יכול לקנות חלב לילדיו ועומד להזרק לרחוב כי אין לו די כסף לשלם שכירות; משפחה שבנם התינוק מת מתת-תזונה אין להם די להאכיל את יתר הילדים; זוג שמשחרר מבית החולים לרחוב אחרי ששרדו שריפה כתוצאה מזריקת בקבוק מולוטוב לדירתם בפיגוע שנהא; איש שנפגע בתאונת עבודה ונזרק לרחוב בעקבותיה; ילדה בת שנתיים שנדקרה בראשה בפיגוע שנהא נוסף וצריכה גן מיוחד לעזור לה להתגבר על פצעה; אימא לארבע ילדים צעירים שלא יכולה לקנות חלב ומזון בסיסי לילדיה; ועוד.

התנהלות הקבוצה כיום היא באיסוף תרומות ומזון יבש על בסיס חודשי, והעברת כספים אלה פעם בחודש למשפחות הנזקקות דרך גדעון בן-עמי, אשר מחלק את הסכומים לפי מה שמזכירות הקבוצה החליטה. מזכירות הקבוצה משתנה מפעם לפעם - כעת היא מונה את צבי פנטונוביץ, גדעון בן עמי, מיכל קידרון, ד"ר אביבה אלעד, סינדי אייזנר וניקול פליישר. הקבוצה מונה כיום כ-70 אנשים כאשר כמחציתם תורמים באופן קבוע מזמנם ו/או מכספם.

קבוצת גדולה של נערים ונערות מהזורע יצאו יחד למסע לפולין. מאז השינוי הסבסוד למסע הולך ופוחת כאשר בשנה זו לא חל כל סבסוד. למרות זאת מספר המשתתפים היה רב וכלל כמעט את כל קבוצת הגיל:

עופר פלד	נטע אבריאל	נעם רפאלי	עינב עשור
גיל שטרית	מורן אלישב	עמית שמעוני	רוני כהן אייל
	אלמוג שמע	תמר זינגר	שחר חזן
	אלון שפייר	כליל וייס	שרון זינגר

סיירת הורים - מה זה?

בלילות שישי, בזמן כיבוי אורות, והאור הבוקע מבתי החברים כבה לאיטו, האור שלנו נדלק. המקום- במרחב הבוגר, האור הוא אורו של הקלאב. על הקלאב אנו מעמיסים, את התיק- מלא כל טוב, תה חם בתרמוס, וופלים, משחק שש-בש וכו'. אז הסיירים ובעיקר הסיירות, תמיד בזוג (הזדמנות לבילוי זוגי), יוצאים לדרך. נוסעים ברחבי הקיבוץ, בשעות אלה הפעילות בשיאה, מוזיקה ממועדון חץ, בסידור רכב, מחזירים ולוקחים מפתחות. הפרות מנעימות בשירתן, בפלסטופיל, עדין מחליפים משמרות וגם הנערים שלנו נפגשים (איפה הן הנערות?).

אנו מתמלאים בהרבה רצון טוב, יכולת הקשבה ומצחצחים את יכולתינו בשיחה נעימה ובלתי מחייבת. את הנערים, הרי לשם כך יצאנו, אנו פוגשים במועדון נעורים, במתקנים ובעוד אתרים, הם שמחים לקראתנו, לכוס תה חם ולשיחה על הא ודא.

אנחנו לא מייצגים אף סקטור בקיבוץ. זה לא נכון, אנחנו מייצגים את עצמנו, ואת הרצון שלנו, כהורים וסבים, להיות שותפים ונוכחים.

מציעים לנערים ולנערות (איפה הן?), שתיה חמה/קרה, הקשבה ובמידת הצורך עזרה. לא ננקוט עמדה, או דעה ולא נספר להורים, (במידה ונפגוש אירוע מסכן חיים, אז כן).

אנו מסיירים מידי ליל שישי, בין 01:00-23:00, ושמחים לפגוש את נערינו הפרטיים, וגם את אלה שלא. וכן, גם הם שמחים לקראתנו, ומזמינים אותנו לשבת איתם, רוצים משהו חם לשתות.

אנו, ההורים המסיירים, נשמח לעוד הורים שייצטרפו אלינו, לפעילות לילה שכזו, פעם בשלושה חודשים בערך.

נשמח לראותכם, ההורים והסבים המסיירים.

להצטרפות לסיירת ניתן לפנות לאורית אבריאל.

כולו. אב אשתו מילא תפקיד דומה בממשל לפני מותו. ניתן לומר שהמשרה הלכה והפכה להיות עוברת בירושה" הסבא ממשיך לספר על מר גורלה של האישה לאחר המגיפה למרות ששרדה. כל אחד יכול לדמות מצב זה למציאות של היום ובמיוחד לשלטונו של דונאלד טראמפ, נשיא ארה"ב כפי שעשה מבקר הספרות של הארץ, אורין מוריס במוסף "ספרים" בגיליון של 17.03.2017.

האנגלית בספר היא פשוטה יחסית כי הבנים הצעירים הנם למעשה פראים ללא חינוך רשמי כי בעולם אחרי המגיפה אין בתי ספר. הספר מתאים ללומדי אנגלית!

ספר זה ופרשנותו מעלים את השאלה האם בני אדם יכולים להרוס במו ידיהם את העולם? כבר בימי התנ"ך בני אדם רשעים כמעט והצליחו בכך - סיפור נוח - אירוע סדום ועמורה וכו'. לא חסרים מקרים בהיסטוריה שתרבויות שונות הביאו על עצמם שמד. בספרו, היסטוריה קצרה של הקידום כתב רונאלד רייט על אירועים כאלה. לדבריו, העולם היה על סף מלחמה גרעינית מספר פעמים אך השיעור הטוב ביותר נלמד ממקרה איי הפסחא באוקיינוס השקט. כאשר ראשוני מגלי העולם הגיעו לאיים אלה במחצית הראשונה של המאה השמונה עשרה הם נדהמו לגלות על אי שומם את הפסלים הענקיים המפורסמים. מאוחר יותר בעקבות מסעות של קפטן קוק חקרו את הנושא לעומק. האי היה פעם ארץ פורה עם אדמה עשירה ועצים רבים, חלקם נושאי פרי ובנוסף לא מצאו עדות לכל אסון טבע - בצורת, התפרצות הר געש או מגפה. הסיבה הייתה נעוצה במה שהמחבר מכנה פולחן הפסלים שהיה נפוץ ברחבי פולינזיה. כל שבט שאף להקים פסלים יותר גדולים לכבוד אבות השבט. בנייה זו דרשה משאבים עצומים - עצים, חבלים עשויים חומרים טבעיים וכמובן, כוח אדם! כך תושבי האי ניצלו עד תום את כל מה שהיה להם ונשארו ללא מזון ומחסה.

גם כיום לא חסרים אתגרים המאיימים על האנושות ובימים אלה אנו עדים לאחד מהם - שינוי אקלים והתחממות כדור הארץ! לא מזמן שמענו במועדון בהזרוע הרצאה המסבירה את המתרחש ואת הסכנות האורבות לנו. מה אנו עושים למנוע את התרחיש הגרוע ביותר? העתיד בידינו!!

וכדברי רונאלד רייט: " העולם צמח ונעשה קטן מדי כדי לסלוח לנו על כל שגיאה גדולה"

משמעות הספר
"המגפה הסמוקה"
בעידן הנוכחי
/ מוריס הרמן
 הספר "המגפה הסמוקה"
 מאת ג'ק לונדון. הוצאת
 נהר. תרגום (מאנגלית):
 ניצה פלד

למרות שנכדיי שכנעו אותי להיות חובב סדרת הסרטים "מלחמת הכוכבים" והניעו אותי לקרוא את ספרי הארי פוטר (באנגלית כמובן) איני נוהג לקרוא ספרי מדע בדיוני בדרך כלל. לפני זמן מה חבר המליץ לי על הספר "המגפה הסמוקה" מאת ג'ק לונדון והשתכנעתי שיש דבר מה בדבריו.

הספר שנכתב לפני יותר ממאה שנה - בשנת 1912 מתאר התפרצות כלל עולמית של מגפה ששם קץ לתרבות האנושית כפי שהמחבר הכיר אותו וכפי שניבא אותו. בספרו, לונדון מתאר את אמצעי התחבורה והתקשורת כפי שאנו מכירים אותם היום, פחות או יותר, אך הסיבה להתעניינות הגוברת בספר בימים אלה נובעת מתיאורו את מערכת השלטון הפוליטי העתידי.

בסיפור, הסבא שהיה פרופסור לספרות בקליפורניה בעת התפרצות המגפה 60 שנה לפני שהיא סיפר לנכדיו על האירועים ששמו קץ לאנושות כפי שהפרופסור הכיר אותה. הוא מספר לילדים (כולם בנים משום מה!) על פלאי התקופה למרות שהמחבר חי וכותב כמאה שנה לפני האסון המתואר. הסבא מדהים את נכדיו עם תיאורים של מסילות ברזל שעדיין ניתן לראות את שרידיהן, על אנשים שדיברו דרך האוויר ועל ספינות האוויר שבאמצעותן בעלי ממון ניסו לברוח לאזורים מרוחקים "נקיים" אך לשווא!

אולם, התיאור המפתיע יותר מתייחס למשטר הפוליטי בארצות הברית כאשר הממשל נשלט על ידי עשירים ובעלי עסקים. המחבר מתאר את המצב כך: "ג'ון ואן ווארדן שהונו נערך ב-1.8 מיליארד דולר היה הנשיא של מועצת אילי הכספים של אמריקה ולכן היה השליט של אמריקה. בנוסף הוא ישב במועצת הבקרה הבינלאומית שהייתה מורכבת משבעה אנשים שלמעשה שלטו בעולם

דברים לקחת בחשבון בעת "ויכוח" (אבל עדיף "דיון") או כאשר שומעים דעה (אבל עדיף "להקשיב")

- ◆ לכל אחד מאיתנו יש "חורים בידע ובמידע" אותם אנו משלימים ב"תפישות ודעות"
- ◆ כל אדם אחר יודע משהו שאני לא יודע
- ◆ לכל אחד מאיתנו יש "צד עיוור" לגבי עצמו וברוב המקרים איננו מודעים לכך
- ◆ ידע מניסיון במקרים רבים מדויק ועדיף על "ידע מתיאוריה"
- ◆ גם אם לשני אנשים יש את אותו המידע, האופן בו הם מפרשים אותו יכול להיות שונה
- ◆ למנגנון האגו השומר עלינו מהרגשת "טעינו" יש עדיפות במוח על מנגנון החשיבה הרציונלית
- ◆ הרבה יותר מהיר ופשוט לענות בהתאם לפרדיגמות (לגבי הנושא) וסטיגמות (לגבי האחר) מאשר לחשוב ולנתח
- ◆ אף אחד עוד לא מת מתשובה: "אה, לא ידעתי/לא יודע/לא הבנתי/לא חשבתי על זה, אחשוב על זה ואחזור אליך"
- ◆ רוב האנשים מתווכחים, לא מתדיינים
- ◆ כאשר נשאלים, רוב האנשים חושבים על התשובה, לא על השאלה
- ◆ האם מטרת הויכוח היא "ניצחון" או סינתזה? (תזה-אנטי-תזה-סינתזה)
- ◆ עקרון "שלוש המסננות" של סוקרטס- האם זה נכון? האם זה טוב מוסרית? האם זה מועיל?

בדיחת השבוע / ספי מנור-פלג

תלמיד בארה"ב קיבל ציון אפס במבחן שלפניכם הציבור העניק לו 100%, על היצירתיות ועל "היציאה מהקופסה"

- ש. באיזה קרב נהרג שארל הגיבור?
- ת. בקרב האחרון שלו.
- ש. איפה חתמו על הצהרת העצמאות האמריקאית?
- ת. בתחתית העמוד האחרון.
- ש. באיזו מדינה (state=גם "מצב") נמצא הנהר ריו גרנדה?
- ת. (במצב) נוזלי.
- ש. כיצד ניתן להסביר כל כך הרבה גירושים?
- ת. יותר מדי נישואים.
- ש. מה הסיבה העיקרית לכישלון בלימודים?
- ת. הבחינות.
- ש. מהו הדבר שלא נמצא בארוחת הבוקר?
- ת. ארוחת הצהרים או ארוחת הערב.
- ש. מהו הדבר הדומה ביותר לחצי תפוח?
- ת. החצי השני.
- ש. אם תזרוק אבן כחולה לים האדום, מה יהיה ממנה?
- ת. היא תירטב!
- ש. כיצד יכול אדם להיות 8 ימים מבלי שינה?
- ת. אם הוא יישן רק בלילות.
- ש. איך אפשר להרים פיל עם יד אחת?
- ת. בלתי אפשרי. לא קיים פיל עם יד אחת.
- ש. אם בכף יד אחת יש לך שלושה תפוחים וארבעה תפוזים, ובשניה ארבעה תפוחים ושלושה תפוזים, מה יש לך בסה"כ?
- ת. שתי כפות ידיים גדולות מאד.
- ש. לבניית קיר מסויים, נדרשו 8 שעות ועשרה גברים. כמה זמן יידרש לחמשה גברים לבנות אותו?
- ת. אין צורך, הוא כבר בנוי!
- ש. איך אפשר להפיל ביצה על רצפת בטון מבלי לסדוק אותה?
- ת. ללא שום בעיה. רצפות בטון לא נסדקות כל כך בקלות.
- ש. השלם את המשפט הבא: "גברים מסויימים קיבלו את מה שמגיע להם..."
- ת. היתר רווקים !!!

אחרי חמישים שנה
בכנס מחזור של בני 85
אומר זקן אחד לשני

"אברשקה"
תהרוג אותי אבל אני לא זוכר
שלמדו איתנו כל כך הרבה
תאילנדים

The Gang

אנקדוטה מראשית העלייה לארץ

כאשר חברי הוורקלוייטה עלו לארץ הם לא ידעו היכן ישתקעו. הם לא הכירו את הקיבוץ ושמו להם למטרה ללמוד על התנועות השונות (קיבוץ מאוחד וארצי). מייסדי הזורע, נחשבו קבוצה איכותית במיוחד בגלל אופיים והשכלתם (וגם בגלל סכום כסף לא זניח שהביאו איתם). לפניכם סיפור ההתלבטות על מקום ההתיישבות וכן התגלגלותה של ההלוואה הראשונה של קיבוץ הזורע / צוות הארכיון

הם עשו כל מאמץ לשכנע אותנו להישאר בקיבוץ גבעת חיים.. אך אנחנו עמדנו על שלנו, והתוצאה הייתה, שיצאנו מגבעת חיים תוך רוגז ויחסים מתוחים עם המזכירות.....
..... פנינו אל יקסל הגזבר, וביקשנו להחזיר לנו את אלפיים הלירות שהפקדנו בחשבון גבעת חיים בבנק הפועלים, ואשר הובטח שיוחזרו לנו עם יציאתנו מהמשק. התשובה הייתה שהכסף הושקע, וכן שלא הובא בחשבון בשעתו, שנעזב את המשק כבר אחרי 3 חודשים. זאת למרות שאורי בר כתב מכתב בו הוא מצהיר במפורש שלא יכולים להתחייב להישאר במקום חצי שנה (תרגום המכתב לעברית מופיע בתמונה 2) והובטח שרק בסתיו אחרי קציר התבואות, אפשר יהיה להחזיר את הכסף.

בלית ברירה הסתפקנו בתשובה הזאת, ולא ידענו שיעברו לפחות חמש שנים עד שקיבוץ גבעת חיים יחזיר להזורע את "ההלוואה", ואף זאת בחלקה הקטן במזומן, בעוד חלקו היותר גדול הוחזר בצורת עבודה של קבוצת הבניין שלהם (למשל ריצוף חדר האוכל הישן נעשה ע"ח החזר ההלוואה שלהם)... " (ציטוט מספרו של אשר בנארי "זיכרונות חלוץ מארץ אשכנז").

מצורפים המכתב של מרדכי שטנר (תמונה 1) המנסה לשכנע את חברי הוורקלוייטה לעלות לעמק בית שאן ותרגום המכתב של אורי בר (תמונה 2) המסביר כי הקבוצה לא יכולה להתחייב להישאר חצי שנה בקיבוץ.

חדרה - המחנה הראשון והאוטו פורד הראשון. 1934.
צילם: אשר בנארי

לפני כשבועיים הופיע בארכיון דוד שטנר חבר קב' גבע, שחיפש חומרים כתובים על אבא שלו מרדכי שטנר שהיה פעיל ב'החלוץ' מטעם הקיבוץ המאוחד, בברלין של 1934. הוא הביא לנו צילום של מכתב שנשלח מברלין בשנת 1934 אל מזכירות הקיבוץ המאוחד שהייתה בעין חרוד (תמונה מספר 1). במכתב הזה מרדכי שטנר מנסה לשכנע את מזכירות הקיבוץ המאוחד לכוון את חברי הוורקלוייטה, שמתכננים לעלות לארץ, וממליץ לנסות לשכנע אותם לרכוש אדמות באזור בית שאן.

ראשוני חברי הוורקלוייטה לא ידעו היכן הם ישתקעו בארץ ישראל. עם עלייתם בשנת 1933 הם שמו להם למטרה ללמוד מה זה קיבוץ ומה ההבדל בין התנועות השונות. לצורך זה נשלחה קבוצה אחת לגשר (קיבוץ מאוחד), קבוצה שניה הייתה במשמר העמק (קיבוץ ארצי) וקבוצה שלישית בקיבוץ ג' הלו זה: גבעת חיים (קיבוץ מאוחד). לבסוף התאחדו כולם בחדרה.

סיפור מעניין, המופיע בספרו של אשר בנארי "זיכרונות חלוץ מארץ אשכנז" שנכתב בשנת 1984 מספר לנו כי קיבוץ גבעת חיים רצה לקלוט את חברי הוורקלוייטה (חברי גבעת חיים ראו בהם אנשים "איכותיים"), ועם בואה של הקבוצה הראשונה, כ-15 חברים, הם קבלו אותם בידיים פתוחות. הם זכו לציריפי מגורים חדשים, קיבלו מורה לעברית, מקשר ועוד.

אשר בנארי ונחמיה רוס לא עלו ארצה בידיים ריקות. בבואם מגרמניה הביאו איתם כ-2000 לא", שנחשבו אז לסכום כסף גדול מאוד. הם נסעו לבנק הפועלים מלווים ביקסל, שהיה גיזבר הקיבוץ ואחד רובין, שהציג עצמו כמזכיר הקיבוץ (בכדי להפקיד את הכסף בבנק).

יקסל הציע (לאשר ונחמיה) להפקיד את הכסף בחשבון של קיבוץ גבעת חיים, ושבמקרה וחברי הוורקלוייטה לא יישארו בגבעת חיים, יוחזר להם כמובן כל כספם. נראה אז כי חברי גבעת חיים לא ממש התייחסו ברצינות לעובדה שאנשי הוורקלוייטה רוצים להקים תנועה משלהם.

"... כאשר הודענו למזכירות גבעת חיים, כעבור 3 חודשים, על החלטתנו לעזוב את המקום באמצע אפריל ולעבור לחדרה, החברים בגבעת חיים נדהמו. הרי הם הניחו שנשהה אצלם לפחות שנה או אפילו נישאר במקום לצמיתות.

ט"ו, 9.2. 1934

פנימי

מ/רי

אל מזכירות הקבוץ המאוחד
עין חרוד

חברים יקרים,

אני מקווה שקבלתם את הדורות המפורטים שלי בענין תל חי וכבר עניתם עליהם. כעת שני דברים:

1. נבקשם להסכים להצעתנו בנוגע לרואנצ'נקו.
2. יתכן שידוע לכם ענין הוורקלויטה ונסיונם להשיג משאבים בסך של בערך £ 17,000 ליישוב עצמי. אצטרך להרחיב כדי לספר את כל תולדות הענין. הם פועלים במגע הדוק עם משמר העמק, אשר מציע להם לקנות את אדמות יוסוף בק בקרבת משמר העמק להכליתם. אני, אישית, שמעתי את מלא היקף הענין רק זמן קצר לפני הישיבה המכרעת של ה'ב' א' של הסתדר ציוני ברמניה, משום שכנראה עמדו איכשהו על המשמר לספר לי על כך. הענין אחר כך אושר, ולפי הסימנים מביתם מצליחה על זה היתה התקוותה ביני וביני בלומנפלד. בקיצור, היום הם עומדים לקנות את הקרקע; עלינו לנסות שירכשו את האדמה בגוש בית שאן. עליכם כעת לדאוג בארץ בענין זה ולעודכן את החברים בקבוץ ב' בהתאם. האיש שלהם הוא רווי באר במשמר העמק; אם יסבירו לאנשים שישקיעו עבור האדמות בבית שאן רבע מהשקעת הכסף עבור יוסוף בק, שבבית שאן יש יותר מים וכו' וכו', אולי יהיה אפשר להטות אותם לצד בית שאן. על כל פנים אנסה מכאן לפעול בכיוון זה. בכל הענין יש חילוקי דעות ביני וביני סירבני, כי עמדתו טובה. ואסור לנו לערור אצל האנשים את ההתושה כאילו לא דואגים להם, כפי שטען לפני כאן הרמן גורסון. על כל הדקק שהענין יספיק לכם כוודאי ליבנשטיין.

בלבביות שלום

שלכם (-) מרדכי שטנר

+ למשפחה

בגבעת חיים. ארכיון הקק"ל

הכניסה לגבעת חיים. ארכיון הקק"ל

בגבעת חיים - אריה, חנוך, יצחק פיניגר, יהודה דוברין, מאיר נהב 1934. ארכיון הקק"ל. צילום: אשר בנארי

מלמי פסחק 26 במרץ 1933

אל המזכיר של הקיבוץ המאוחד
עין חרוד

חברים יקרים

אנחנו מתייחסים למכתבנו לנכבת חרוד חמ"ל ש
לבוש ותחפושים זקוקים לנו. אנחנו חלק גדול של חרוד
שוקפים את המפעל הקיבוצי. גופנו איננו כולנו קולנוע
למפעל של 14 אנשים. 10 מחורים ו-4 בחורות כולל את
שלושת הבחורים שנמצאים כבר בגולה. חלק גדול של החפץ
כניסנו יגיע אליהם ב- 9. חברים אחרים מן המכללה
בצ'רטינג ואם חרדי צמתי יגיעו קצת יותר מאוחר. כבר
באנו לכבד למנוף חלום לנו. אלוהי חברים אלה במקום את
אם זה לא נמך כמנו שלמה נן חקקה את כל ה- 14 שיש
במשך כמה תופסים (כפי מתייבוג חרדי) (הקולל הממשלתי
לנו כי מסולח מקץ או התחלת אפריל כניסנו נספור למחלקה)
מציפנו יבוא פתרון עם קיבוץ "ג" אם כל ה- 14 יבואו
שעבוד פיארי. זאת ליתור של לא אלה זאת יולדו לחוס
לעון חרוד. כיום לנו ביאולקוס. אם יום זה לא מחלים
לכם אבקל אתכם השלפן (נבלא א 14) ולא תחשו להאבקם
דבר בפסול ב' קולר זה לא אלה.

דרכי חברים

ציר רופי בר הלל, הוויקלני. חיפה, 8.5.1931

חברים אלה מקבלים מתקנתם לשלך או לקיבוץ "ג".

1	אנוסל ובהג	6. בליץ מקו	11. בנה אומון
2	הנס אינדיקס	7. אנוסל מיינקו	12. אנוסל מיינקו
3	אורי סאלי	8. הפסיכ פאלי	13. בילד בולאץ
4	פריץ יוסקו	9. פריץ אולנבורג	14. אור בוכרני
5	ארינאד יאלין	10. שולד פונ	מחלים חרדי חרדי לקיבוץ ג

תמונה 2: תרגום המכתב של אורי בר כתב בו הוא מצהיר במפורש שלא יכולים להתחייב להישאר במקום אחד אפילו לא חצי שנה

10 שאלות ותשובות עם מרסיה קלאר-שחורי

גיל: 58

מצב משפחתי: נשואה לזאבי מזה 29 שנים + 3 בנים ובת + 6 חיילים בודדים שאמצנו ושנמצאים כיום ברחבי הגלובוס.

מקצוע: במקור למדתי עוד בברזיל חינוך גופני ואחר כך הוראת מחול בסמינר הקבוצים.

כיום אני מורה ובעלת סטודיו לפילטיס מכשירים.

כך הגעתי באמת לישראל אבל איזה קריירה של שחקנית כדורעף הייתה יכולה להיות לי...

7 משהו שאת שואפת להגשים בעתיד?

יש לי חלום! רוצה להיות ביחד עם זאב [לא קוראת לו זאבי] באיזה חוף אקזוטי. לגור בבודקה כשאני מכינה משקאות שאוהבת להכין, זאב מבשל את האוכל המדהים שהוא יודע לבשל, ואנחנו מארחים אנשים בכיף. אנחנו "מלאכי החוף" (משהו דומה ל"מלאכי השביל" שנמצאים לאורך שביל ישראל). לשאלה לכמה זמן שואפת, עונה: סוג של שנת חופש אבל אי אפשר לדעת כמה זמן זה יכול להימשך.

8 ספרי משהו שלא יודעים עליך.

כשהייתי בערך בת 4 כמעט נחטפתי... בשכונה שלנו הילדים הסתובבו חופשי בחלק גדול מהזמן מחוץ לבית, בחצר המשותפת של המבנה וברחוב. המבוגרים בבנין בן שלוש הקומות שמו עלינו עין מחלונות הדירות, ואם לא אימא שלי אז אחת השכנות. יום אחד עליתי עם התלת-אופן שלי על המדרכה ואז הגיע איש, שנראה לי ענק כי הייתי קטנה, והתחיל להציע לי לבוא איתו והוא ייתן לי ממתקים. במזל השכנה מלמעלה ראתה את זה והתחילה לצרוח עליו ולקרוא לאנשים שיתפסו אותו כי היא הבינה את מה שאני בגילי הצעיר לא הבנתי. הוא ברח.

9 תכונה אחת בך שהיית שמחה להיפרד ממנה.

הייתי רוצה להיפטר מהציפיות שלי לְצוֹת שאנשים יעשו דברים כפי שאני מצפה מהם. הייתי רוצה פחות לצפות מאנשים וגם ממצבים שונים - מה שיבוא יבוא. אם הייתי מפחיתה ציפיות גם היו לי פחות אכזבות.

10 משהו שמכעיס אותך ומשהו שאת אוהבת בהזרע?

מכעיס: מכעיס אותי שאנשים מחנים את המכוניות "בתוך השרותים שלהם", כלומר, כמה שיותר קרוב לבית. לא מבינה למה אנשים לא יכולים ללכת כמה מטרים ברגל ומחנים בכל מקום, העיקר שיהיה קרוב ככול האפשר לבית שלהם. זה מטריף אותי.

אוהבת: אוהבת את הערבות ההדדית בקבוץ. עם כל השינוי שעברנו עדיין יש לנו בהזרע מחויבות חברתית לכל אחד שחי כאן. בייחוד אוהבת את הטיפול שניתן עם הרבה כבוד לאנשים המבוגרים. אוהבת גם את העשייה התרבותית בקבוץ, שחשובה לי מאוד.

תודה למרסיה על גילוי הלב והנכונות לחשוף מעט מעצמה לכולנו.

להתראות בעיתון הבא עם "גיבור" או "גיבורה" נוספים שמוכנים לחשוף בפנינו מעט מרחשי, הרהורי וסודות ליבם. ובנתיים, תחשבו מה אתם הייתם עונים.

ראיין: דני נהב

1 זכרון מעניין מהילדות?

אימא שלי תמיד סיפרה אותי מאוד קצוץ. לשתי אחיותי הבוגרות ממני היה שער בלונדיני חלק וארוך ורק אני שמנמנות עם תלתלים קטנים בתסרוקת קצוצה. הבעיה הייתה שאנשים תמיד חשבו שאני בן. זכור לי במיוחד אירוע אחד כאשר אחותי לימדה אותי לרכב על אופניים ובמקום עבר איש שאמר "תזהרו שהילד לא ייפול"... עצרתי את האופניים וצרחתי "אני לא בן, אני בת!" ונורא כעסתי.

2 מה הדבר האחרון שחיפשת ב"גוגל"?

"ג'ון ויליאמס" - שם של מלחין אמריקאי שנחשב לאחד ממלחיני הפסקול הבולטים ביותר של מוסיקה לסרטים כמו מלתעות, מלחמת הכוכבים, פארק היורה ועוד... אני מאוד אוהבת לשמוע מוסיקה של סרטים בכלל ואת זו של ג'ון ויליאמס בפרט. לאחר שמצאתי את הערך הנ"ל בגוגל זה כבר הוביל אותי לעוד ועוד יצירות יפהפיות.

3 מהו התחביב הכי משמעותי שלך כיום?

יש לי שני תחביבים: ריקוד וקריאה. אין כמו תנועה, אין כמו לזוז ולהפעיל את הגוף. גוף ונפש זה דבר אחד! כמו שאני אומרת בסטודיו: "מקום איפה שהגוף עובד והנפש חוגגת!" קריאה זה לעוף בדימיון, זה לחיות סיפור אחר, זה להיות חלק מעולם מקביל לשלך. כמובן שאני מתייחסת לסיפורים, רומנים, פנטזיה וכל דבר עם עלילה. ספר טוב זה חגיגה! אני קוראת בעברית ופורטוגזית ואוהבת מאוד סופרת צ'יליאנית בשם איזבל איינדה וכמובן את ג'ורג' אמאדו הברזילאי.

4 מהו החטא הקטן שלך ("הגילטי-פלזר")?

באגט טוב (יכול להיות גם גיבטה) עם קילו חמאה. יכולה לחסל באגט כזה יחד עם זיתים ובירה קרה. מתה על זה, אוכלת בכיף אבל אחר כך לא פעם חושבת שבעצם יכולתי להסתפק בחצי...

5 אם היו נותנים לך שעה - היכן בעולם היית רוצה להיות?

בפורטוגל. עוד לא הייתי שם ומאוד רוצה לבקר כי כל הילדות שלי הושפעה מהתרבות הפורטוגלית משום שברזיל הייתה למעשה קולוניה של פורטוגל. חשוב לי לפגוש פנים אל פנים את אותם דברים מפורטוגל שנקשרו לילדות שלי - הקרמיקה היפהפייה, האוכל ועוד השפעות רבות.

6 מהו הפיספוס שלך?

כנערה שיחקתי כדורעף בתפקיד של מגישה, והייתי בהחלט טובה. בשלב מסוים בגיל הנעורים שלי הציעו לי להצטרף לקבוצת נערות מקצועית ולהשתתף בליגה של הנוער בריו. באותו זמן היה לי ידיד טוב שלחץ עליי לוותר על הכדורעף לטובת פעילות בתנועת הנוער "איחוד הבונים", כשהמטרה הייתה להצטרף לקבוצת הכשרה שתעלה לישראל. בגלל אותו ידיד ומערכת הלחצים שלו ויותרתי על הכדורעף.